

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB11 : 1849

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB11 : 1849", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 22*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2005 . Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb11-txt-shoot-n33.pdf> (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 22

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

NB11:33

#

Det [a] Docerende i Forhold til Xsti Liv, at inddele Christi Liv i Paragrapher, det Systematiske og alt hvad dertil hører er Nonsens. Der maa og der maatte altsaa brydes en ny Vei. Dertil har jeg meent at benytte det Digteriske. Msklige Analogier, naar da vel at mærke den qualitative Forskjel mell. Gud-Msk og Msk agtes, mener jeg kunne bidrage at belyse det, bidrage til at faae friskere Indtryk af Evangeliet igjen. Xstd. ell. Evangeliet er blevet Msk. trivielt, fordi de nu saa længe have kjendt det og lært det uden ad. Naar Msk.^b skulde dømmе ganske ugeneret om Xsti Liv og Apostlernes, maatte de egl. dømmе, at de vare Phantaster.

[a] Noget om den første Afhandling i »tvende ethisk-religieuse Smaa-Afhandlinger.«

b , som de nu ere,

Det gjælder altsaa for Alt om, at gjøre dog Noget for at gjøre Xsti Liv nærværende. Dette mener jeg er den lille Afhandlings Fortjeneste. Ved Hjælp af en msklig Analogie og digterisk bringes der Mulighed istedetfor Facticitet; men Mulighed er just det Opvækkende.

Fremdeles er i denne lille Afhandling opdaget og belyst: den sympathetiske Collision, uden hvilken Xstus er forfængelig og mskliggjort.

Af Begreber ere: »Ansvaret«, »Offeret« og flere andre releverede.

Endelig er der i denne lille Afhandling ført et indirecte Beviis for, at Xstus er Gud. Eminent Reflexion og dertil svarende eminent Bevidsthed i et Menneske gjør at han maa protestere det at blive slagen ihjel. Kun Gud-Msk. har kunnet bære Bevidstheden fra første Øieblik af, uden at denne blev ham til Hinder i at det blev Enden, at han blev ihjelslagen. Det at blive ihjelslagen er i en vis Forstand af den Sort Ting, som maa gjøres strax. De fleste Msker, der ere blevne ihjelslagne, have derfor ogsaa manglet denne uendelige Bevidsthed. Kun i Gud-Msk. er den uendelige Bevidsthed enet i absolut Vished og absolut Beslutning.

I Almdl. vil man vel antage, at De, der bleve ihjelslagne, dog, forsaavidt Msker kunne det, meest lignede Xstus. Derved maa dog erindres, at saaledes er det umidd. Men i Reflexionen, er dette just Udtrykket for den størst mulige menneskelige Lighed med Gud-Msk, at tilstaae, at intet Msk har Lov til at lade sig slaae ihjel.

Der er i denne Afhandling afgjørende nye Tanker; det hele Problem er vendt paa en aldeles original Maade.

Skulde Nogen vilde mene, at der i denne Afhandling var en Hentydning til min Forfatter-Existent: saa maa dertil svares. 1) Digterisk har jeg dog vel Lov til at fremstille Sligt; og dersom det ell. er saa, at mit eget Liv har nogen Lighed dermed, saa er det dog vel netop Beskedenhed, istedetfor at gjøre Paastand paa virkelig at være det, at fremstille noget Saadant digterisk. Det Ubeskedne er, at et Msk. digter sig at være mere end han er; det Beskedne er just, at han fremstiller Det, han dog maaskee virkelig er, som Digt. Naar jeg har givet 10rd til de Fattige, saa er det ubeskedent, at digte En, (hvis nogen Forvexling kunde blive mulig) der gav 1000rd. Men hvis man selv virkelig har givet 1000rd, saa er det beskedent, at digte det, istedetfor at sige: det har jeg virkelig gjort.

Forøvrigt er Alt Dette ligegyldigt; thi jeg er fuldkommen i min Ret med at digte, og det er Dumhed af Læseren at komme i det Vrøvl, hvo nu Forf. er, og om han mener sig selv.

Desuden har H. H. i Forordet sagt: denne Bog vil væsentlig kun kunne interessere Theologer. saa altsaa Accenten er lagt paa det theologiske Udbytte. Og endeligen indeholder en Anmærkning i den anden Afhandling det meest Afgjørende for at vise, at jeg bestandigt har holdt mig udenfor Prætension paa at være saaledes det Overordentlige. Jeg er »uden Myndighed«, jeg er et Genie - ikke en Apostel, end mindre da vanvittigt hvad der er uendeligt høiere end en Apostel.

Men Sligt maa fremstilles. Jeg har gjort alle mulige Anstrengelser for at undgaae dette Endelighedens Vrøvl; men Mskene kunne jo alligevel vrøvle sig ind deri.

Jeg kunde gjerne sætte det humoristiske Sving tilsidst paa, det vilde meest tilfredsstille mig; men det er en Accommodation at jeg lader det være. Thi Mskene ere tossede nok, og Eenheden af Spøg og Alvor humoristisk maa jeg derfor bruge forsigtigt, for ikke at gjøre dem reent confuse.

[c] Det er saaledes i denne lille Afhandling selv gjort, hvad der staaer i den: man bør give lidt efter, slaae lidt af - her nemlig ved at borttage det dobbelt-reflecteret Humoristiske, som gjør Meddelelsen til Gaade. Dette var hell. ikke i det oprindelige Manuscript, men blev senere tilføiet, og saa tilsidst igjen borttaget. Selv gav jeg i hele [min] Forf. Virksomhed lidt efter, ved at sætte ene ligefrem religieus Meddelelse fra *Afsl.* Efterskrift af.